

ser, at det i alt Fald faa's fast, at naar man har beriget sig ved ulovlig Produktion og tjent en hel Mængde Penge ved at narre sine Medborgere, skal man ikke slippe med simpelt Fængsel og med Konfiskation, men jeg vilde meget ønske den Tilføjning, at foruden Konfiskation af Varerne kunde man komme til at betale f. Ex. det Dobbelte af det Beløb, hvormed man har beriget sig, hvilket ligeledes skulde tilfalde de Fattiges Kasse. Til disse Bemærkninger har jeg fundet Anledning, fordi jeg syntes, at der ogsaa fra deres Side, der ikke ere Landmænd, skulde siges et Ord i denne Sag.

Th. Nielsen: Det synes jo ikke, som om Kunstsmørvennerne have Øyst til at komme frem med deres Grunde for Lovforslaget, som det foreligger, og der er derfor saa meget mindre Grund til en udførlig Udvikling fra deres Side, der holde paa et absolut Forbud eller paa Regjeringsforslaget. Jeg har imidlertid troet paa Grund af den store Opmærksomhed, denne Sag har vakt, at burde fremkomme med nogle saa Bemærkninger. Der er under Sagens Behandling i det andet Thing fra en enkelt Valer udtalt Utilfredshed med, at dette Lovforslag er fremkommet. Dette var slet, som han mente, fordi Landmændene ere et temmelig utilfreds Folketærd. De vare vel nu i Knibe, men det var deres egen Skyld. De havde benyttet de gode Aaringer daarlige, taget paa Kredit, og nu maatte de maasse lide derunder. Jeg kunde ønske, at den ærede Rigsdagsmand, der har opfattet Stillingen saaledes, havde været Bonde eller Husmand i et af de vestjydske Amter, selv i gode Aaringer. Jeg tror, at han da vilde have længtes tilbage til den Grilling, hvori han er. Nei, er der Noget sandt, saa er det dette, at Landmændenes Stilling er virkelig betrængt. Jeg veed nok, at det er blevet sagt tidt, maasse til Trivialitet, men der er Ting, som ikke kunne siges for ofte. Jeg skal derfor, inden jeg gaar nærmere ind paa Sagen, fremdrage et enkelt Exempel, der er omtalt i et Blad, der nok forresten er omdelt paa de Herrer's Pladser, udgivet af Bestyrelsen for Landbosforeningen i Aarhus, netop i Anledning af den Sag, der her forhandles. Jeg tror ikke, at der kan gøres nogen væsentlig Indvending, eller overhovedet at der kan gøres nogen Indvending imod, hvad der her er anført. Der er Tale om en Eiendom, som er kjøbt for 100,000 Kr.; der er udbetalt 60,000 Kr. og Manden forrenter 40,000 Kr. med 4 pCt. Det er altsaa ingen haard Stilling, denne Eiendomsbesidder er i, og Gaarden er drevet udmærket. Hvorledes stiller Forholdene sig nu ved

denne Eiendom? Saaledes, at naar vi faae over Middelhøst, 18 Jold — det maa siges at være en meget god Høst og en meget god Eiendom, der kan give det — er der et Overstud af 1,365 Kr. — det ser jo meget lovende ud — men naar der er Middelhøst, og den reques til 15 Jold — atter et Bevis paa Eiendommens Godhed — er der kun et Overstud af 81 Kr. Er der under Middelhøst, som vi have haft i de senere Aar, er der derimod et Understud af 1,528 Kr. Hvorledes Landmændene under saadanne Aar skulle kunne arbejde tilfredsstillende, er virkelig ikke let at se, og dertil kommer naturligvis den store Gjæld, som Eiendomsbesidderne ere komne i. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad Grunden er dertil, men at det ikke er Ødselhed, der er Grunden, er sikkert. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Langeland (Ablefeldt-Laurvig), der talte først, nogenledes har ramt Sømmet paa Hovedet, naar han har peget paa de mange store Bekostninger, der ere skete med Hensyn til Landbrugets Forbedring. Det er i Virkeligheden dem, der ere Skyld i Gjælden og komne til at virke nu, da Tiberne ere i høj Grad trykkelige, jeg kan gjerne sige foruroligende, og synes at ville blive endnu daarlige. Det forekommer mig klart, at naar man er enig om, hvad alle de foregaaende Talere have været enige om, og hvad der ikke er bestridt i det meget kunstsmørvenlige Folkething, at Landbruget er Nerven og Hjernen i vor Udvikling, og det, der skal bringe Kapitalerne frem — naar vi ere enige om det, forekommer det mig ogsaa, at det maa være klart, at vi, hvad Lovgivningen om Landbesættelse angaar, skulle staa paa Hviden. Hvad nu angaar den Lovgivning, vi her slyle med, vare vi i 1885 de Banebrydende; men nu ere vi langt tilbage, som de Herrer, der have gennemgaaet de forskjellige Forhandlinger, vide. Er det da ikke rimeligt, at vi, der have større Interesser i Landbruget end nogetsomhelst andet Land — det tror jeg er bevist, jeg behøver ikke at komme nærmere ind derpaa, men kan pege paa det som en simpel Kjendsgjerning, at Danmark nu er naaet til at sende mere Smør til det engelske Marked end nogetsomhelst andet Land; det turde være bevist — er det saa ikke rimeligt, at vi med Hensyn til dette Spørgsmaal fremdeles vedblive at stille os i Spidsen, og er det ikke antageligt, at andre Lande maasse kunde følge Exemplet herfra, ligesom de gjorde i 1885. — Jeg skal nu komme ind paa ganske enkelte af de Grunde, der ere anførte dels mod „det rene Land“, dels mod Regjeringens Forslag. Man har anført derimod, at det aldeles ikke er nødvendigt af